

FOAIE PAROHIALĂ

19 - 25 aprilie 2026

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE
joi, 23 aprilie 2026; ora 11.00 Sfânta Liturghie

RUGĂCIUNE

Te preamăresc, Dumnezeu meu, împreună cu Apostolul Toma, căci am păcătuit precum el cu necredința. Acum însă Te preamăresc și mai mult... Domnul meu și Dumnezeu meu, Dumnezeu meu și totul meu. Pe Tine și pe nimeni altcineva decât numai pe Tine trebuie să Te doresc.

Toma s-a apropiat ca să atingă Rănila Tale Preasfinte. Cândva va veni ziua în care la fel și eu voi putea cu adevărat și în mod vizibil să mă aplec să le sărut. Cât de minunată va fi această zi în care liber de toate, chiar și de cea mai mică impuritate și de păcat, mă voi putea apropia de Dumnezeu-Om care domnește pe scaunul mării! Aceasta va fi o lume minunată, când ispășindu-mi păcatele și greșelile, voi vedea cu proprii mei ochi Fața Ta; când voi putea privi fără nici cea mai mică piedică la gura și la ochii Tăi, îngenuchind și sărutând picioarele Tale, aruncându-mă în brațele Tale plin de bucurie. Singurul prieten adevărat al sufletului meu, pe Tine Doamne, de acum Te doresc, și vreau să Te iubesc, pentru a Te putea iubi și în acele zile de apoi. Aceasta va fi o zi veșnică, fără sfârșit, atât de diferită de zilele pământești. Acum simt în mine greutatea acestui corp al morții, mii de gânduri mă domină și numai unul dintre acestea este de ajuns, a mă face să fiu lipsit de Cer. În acea zi nu va mai fi nici o posibilitate de a păcătui... Perfect și plăcut feței Tale, mă voi putea bucura de prezența Ta fără frică, înconjurat de îngeri și de arhangheli, și nu mă voi rușina că voi fi văzut. Chiar dacă încă nu sunt pregătit să Te văd și să Te ating, Dumnezeu meu, cu toate acestea vreau să mă apropiu de Tine și să doresc a avea ceea ce cu siguranță acum nu pot avea. Amin. (După J. H. Newman)

Cu ocazia aniversării zilei dumnevoastră de naștere: **Adriana Scurt, Viorica Pogăceanu, Ioan Tătar, Alexandru, Dragoș și Mara Ujoc, Corina Băcioiu și Adela Popa Ghițulescu**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Isus Înviat, mereu cu noi!

Capitolul 20 din Evanghelia de la Ioan, din care face parte fragmentul de astăzi, este o succesiune de întâlniri între ucenici și Isus Înviat. Ceea ce atrage atenția încă de la început este faptul că toate aceste întâlniri stau sub semnul unei noutăți. Primii doi ucenici care ajung la mormânt, Maria Magdalena care rămâne plângând să caute trupul Domnului, cei unsprezece apostoli închiși de frica iudeilor sau Toma, cel din urmă, numit de tradiție și „necredinciosul”, cu toții experimentează o nouă formă de a-l descoperi pe Mântuitorul. Pare cel puțin ciudat cum cei ce l-au cunoscut cel mai bine, cei mai apropiați, cei care au petrecut trei ani din viață în compania Lui, nu-L recunosc? Totul pare un fel de joc de-a v-ați ascunselea: Maria Magdalena ajunge la mormânt și negăsind trupul lui Isus merge și le spune și ucenicilor. Petru și Ioan fug la mormânt și se conving de faptul că mormântul e gol, apoi se întorc la ceilalți. Maria Magdalena rămâne lângă mormânt și vede doi îngeri, care o întreabă: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Însă nu-l vede pe Isus. Iar când îl vede nu îl recunoaște. Mântuitorul o întreabă exact același lucru ca și îngerii: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Și din nou ea nu-l vede pe Isus. Îl confundă cu un grădinar. Și totuși, poate că nu-l confundă deloc, fiindcă în aceea grădină Raiul reîncepe, și Domnul redevine grădinarul sufletelor noastre. Momentul în care Maria din Magdala începe să vadă este cel în care Isus îi rostește numele, fiindcă numele înseamnă identitate, iar adevărata noastră identitate este cunoscută doar de Dumnezeu. O primim în dar, și în momentul în care știm cu adevărat cine suntem îl cunoaștem și pe Dumnezeu. În momentul în care Isus îi rostește numele, Mariei Magdalena i se deschid ochii, îl recunoaște pe Mântuitorul și-i spune: Rabbuni, ceea ce ar fi un diminutiv al cuvântului Învațător, așa cum Abba, felul în care Isus i se adresează lui Dumnezeu, este un diminutiv al cuvântului Tată. (...)

Noi cei de astăzi ne putem întreba ce este această nouă manieră de a se arăta ascunzându-se și de a se ascunde arătându-se? Este de fapt noutatea Învierii: Isus este tot timpul împreună cu ucenicii Lui, nelimitat de timp și spațiu. Așa cum era cu apostolii, așa este și cu noi. Ne putem apropia de El, la școala iubirii și acolo El este tot timpul prezent. Când căutarea noastră va fi la fel cu cea a Mariei din Magdala, când din dorința de a-L vedea și a-L întâlni lacrimile vor brăzda obrajii noștri, El ne va striga pe nume. Când rănile Lui ne vor aduce aminte de iubirea fără margini care răzbate din acestea, și vom rosti împreună cu Toma: Domnul meu și Dumnezeu meu, cu siguranță pacea Lui și Spiritul Sfânt va înviora sufletele noastre. Când împreună cu ucenicii din Emaus frângem pâinea, așa cum facem la fiecare Sfântă Liturghie, El este împreună cu noi și inimile noastre ard de iubire.

Isus este de acum tot timpul cu noi. Să îl vedem, să îi simțim prezența, să îl regăsim în toate momentele vieții noastre depinde doar de noi: de iubirea și de credința noastră.

PF Claudiu